

*de H.C. Andrei*

# SAGA MISTICULUI

## *- Moartea lui Kal'Natal-*

„Atacăm", întrebarea părea simplă dar ascundea o mulțime de calcule

Cel întrebat, niwuh, vrăjitor a demonilor ce-şi trăgea puterea de la deitățile haotice ale morții şi putreziciunii., o ființă haotică prin definiție era în stare de stări de furie necontrolată şi sete de sânge arzândă. Dar nici măcar el nu avea curaj să încerce ceva care ar fi pus în pericol planurile stăpânului său, pedeapsa ar fi fost prea dureroasă şi, dacă nu-şi ducea la îndeplinire misunea avea să fie acomodat secole întregi într-o cuşcă a durerii.

Îşi arătă colții la subalternul care-i întrerupsese gândurile. Când vorbi o duhoare vizibilă îi ieşi pe gură, dacă vroia duhoarea ar fi îmbolnăvit orice ființă din apropiere. Astfel de daruri primeau cei care îl serveau pe stăpânul său.

„La locul tău! Vom atăca când eu hotărăsc. Acum du-te şi trimite-l la mine pe Kal'Thun, după aceea discută cu aliații noştri locali, nu vreau excese de zel. Dacă trebuie să foloseşti forța ca să-i ții în frâu, fă-o."

„Am înțeles lordul meu!"

Rămas singur niwuhul îşi întoarse atenția către micul oraş în care se găsea ținta sa. Ştia dor numele orăşelului, Bolosmar. Nimic altceva. De fapt nu era adevărat, mai ştia un lucru. După acea noapte orăşelul urma să fie doar o amintire.

Foşnetul vegetației îi atrase atenția. Nu trebuia să se întoarcă ca să ştie cine se apropia. Kal'Thun, comandantul contingentului de grypizi care însoțea grupul său de atac. Un războinic feroce, care-şi amputase propriul braț pentru a monta un tun de quass. Generatorul cu cristale oferind energie masivei arme se afla pe spatele insectoidului.

„M-ai chemat stăpâne?"

„Da Kal'Thun. Războinicii tăi sunt pregătiți?"

„De ani de zile suntem pregătiți să-l prindem şi să-l executăm pe cel care ne-a trimis în exil"

„Asta v-a făcut Kal'Natal? De aceea îl vreți aşa de mult?"

„El a fost cel care a condus armatele ce ne-au distrus, el ne-a condamnat la exil. A condus celelalte facțiuni împotriva noastră când ne-am declarat alianță lui Er-Zal. După ce ne-a aruncat din lumea noastră de baştină ne-a urmărit prin o mulțime de alte lumi. Decimându-ne. Până ce ne-a aruncat din Domeniu. Este un vrăjitor bătrân şi viclean, mă întreb dacă nu ştie deja că suntem aici. În timpul războiului întotdeauna a putut simți prezența magiei noastre.”

„Dar acum te afli sub protecția stăpânului meu. Care ne ascunde de orice priviri sau clarvăzători. Fie ei psihici sau magici. Kal’Natal ne va simți doar atunci când va fi prea târziu.” vrăjitorul demon începu să râdă.

O umbră îi învălui pe amândoi.

„I-ați găsit?” întrebarea păru să vină din toate părțile prin negură.

„Da stăpâne.” Răspunse niwuhul „Sunt aici, până mâine inamicii tăi vor fi în ghearele noastre. Nu te voi dezamăgi?”

„Ar fi bine să nu o faci. Altfel veți suferi consecințele!”

Negura se retrase lăsând în urmă o senzație de frig intens ce străpungea sufletul până şi vrăjitorului demon însetat de sânge. Puterea celor care conduceau Domeniile demonice era necontestată. Avuseseră noroc atunci când cei pe care-i vânau se aventuraseră într-un domeniu contestat şi în apropierea influenței puterilor demonice, dar chiar şi aşa fusese nevoie de putere considerabilă ca să transporte un grup atât de mare de războinici a demonilor între lumi. Nedetectați.

*****

Cetățenii oraşului Bolosmar nu ştiau ce se întâmpla chiar lângă ei, aveau problemele lor de zi cu zi de rezolvat. Viața lor normală depindea de rezolvarea problemelor mici, cea mai mare parte din locuitori se ocupau cu fermele de viermi şi bovine. Piticii şi oamenii se ocupau de bovine în timp ce arachosinii şi grypizii se ocupau de viermi.

Cum erau un orăşel la marginea civilizației pe lumea Sunor, fără prea multe pretenții, locuitorii încă încercau să se obişnuiască cu existența într-un oraş multirasial. Dar într-un asemenea loc nu se întâmplau lucruri extraordinare, o bătăaie în tavernă între arachosini şi pitici încă era considerat un eveniment important. Locuitorilor le

displăceau străinii şi se ţineau de ale lor. Era un mod de viaţă molcom şi primitiv atât din punct de vedere tehnologic cât şi magic dar aşa era lumea Sunor. Cu cât mai nebăgată în seamă era, cu atât mai bine.

Aşa că cei trei clienţi erau priviţi cu neâncredere, şi pe furiş, în taverna oraşului. Restul fiinţelor ce populau taverna se ţineau departe de ei. Aveau nu numai manierele unor străini de regatul lor dar şi de lumea lor. Ca şi echipamentul lor cât şi minunile pe care le făcuseră. Celor trei le păsa prea puţin, se obişnuiseră cu asemenea priviri de când intraseră în lumea Sunor.

„Mai adu o halbă, fato!” strigă războinicul cu patru braţe numit Marod

Slujnica privi intimidată la masivul războinic în care se vedea sângele de căpcăun şi la barda masivă aruncată cu nepăsare pe masă, era cât un copăcel dar războinicul o folosise ca pe-o jucărie. Se repezi să mai aducă băutură.

„Nu mai speria oamenii Marod.” Îl sfătui grypidul bătrân de lângă el.

„Cred că tu eşti cel care-i sperie mai mult.” Replică războinicul.

Al treilea interveni înainte să iasă scântei:

„Opriţi-vă voi doi. Majoritatea populaţiei de aici încă nu e obişnuită cu străini. Şi mai mult ca sigur că nu au văzut în viaţa lor un razboinic cu patru brate.”

„Ar trebui să fie obişnuiţi cu insectoizii. Grypizii şi arachosinii trăiesc aici de aproape un deceniu. Şi vor fi tot mai mulţi odată ce grypizii vor anexa lumea şi odată cu ea toate teritoriile locuite de oameni şi pitici.”

Mormăi şuierat Kal’Natal. Grypidul văzuse şi altă dată anexarea de lumi la cele ocupate de rasa sa. Arachosinii vor purta majoritatea bătăliilor, grypizii îi priveau ca pe nişte veri mai prostuţi dar fiinţele ce semănau cu paianjenii uriaşi erau extrem de folositoare pe timp de război. Mai ales pe lumile primitive unde nu existau arme magteh sau tehnologice care să-i poată ucide de la distanţă.

„Lumea asta nu va fi cucerită uşor. Băştinaşii vor lupta.” zise Marod muşcând o bucată de carne.

„Fără ajutor din afară nu va conta. Rasa mea e mult mai avansată, şi singurii care cunosc Artele sunt cei ce slujesc Flacăra. Iar ei stau în spatele zidurilor lor, în mânăstiri închise cu magie.”

Kal’Natal vorbea cu venin, Ordinul Flăcării se retrăsese din viața de zi cu zi a lumii lăsând populația la mila invadatorilor.

Şi nu-i plăcea, chiar dacă invadatorii erau propria sa rasă. Dacă Ordinul Flăcării ar fi dorit ar fi putut aduce ajutor de pe alte lumi. Clerici şi magi puternici care ar fi pus pe gânduri până şi puternicii legători de vrăji a grypiziilor.

Tânărul de lângă Kal’Natal tresări, undeva în adâncul ființei lui simți o tulburare a realității. De obicei urma unei folosiri a magiei de nivel înalt.

Învățătorul său, Călătorul, îl supusese la destule teste încât să-şi dezvolte talentele înăscute pe care bătrânul călător a Domeniilor le simțise în tânărul său învățăcel. Unul dintre ele era talentul de-a percepe magia şi curenții care se formau când era folosită, mai ales magia înaltă.

„Te simți bine Misticule?” îl întrebă grypidul.

„Am crezut c-am simțit ceva magic în apropiere. Ca o prezență.”

„Probabil vre-un legător de vrăji călătorind împreună cu retuina sa. Am văzut destui demnitari grypizi călătorind în direcția asta. Cred că vor să fie siguri că pun gheara pe o parte de pământ.”

Kal’Natal murmură o vrajă proprie care îl lăsa să vadă împrejurimile cu ajutorul magiei. Însă nu văzu nimic care să-i atragă atenți, în afara vrăjilor folosite de orăşeni. Iar acestea nu erau periculoase. Erau cât se poate de bazice, majoritatea vrăji agriculturale şi farmece minore.

„Eu nu văd nimic tinere. Poate a fost doar o manifestare a puterilor tale care încă se dezvoltă.” Zise el.

Darian, care acum purta numele de Mistic nu spuse nimic. Călătorul îl învățase multe dar după cum îi spusese chiar el unele lucruri trebuiau învățate singur. De aceea îl trimisese să învețe de la alții şi să exploreze de unul singur Domeniile.

După o anumită perioadă de timp, când cristalul pe care-l purta în jurul gâtului urma să se stingă atunci putea să se întoarcă la Călător ca să-i arate ce învățase. Călătorul îi explicase că numai aşa putea învăța cu adevărat. Iar în scurtul timp cât fusese împreună cu maestrul său

văzuse lucruri extraordinare şi învăţase un lucru foarte important. Forţa brută sau magia distrugătoare nu erau cel mai înţelep mod de-a rezolva lucrurile. Poate câteodată era cea mai eficientă cale, dar nu şi cea mai înţeleaptă.

Misticul îşi dezvoltase puterile dar erau încă în formare. Acum învăţa să le controleze. Să modeleze energiile care îi stăteau la dispoziţie dar pe care le controla încă pe deplin.

Mardor îşi întinse braţele musculoase, pe ambele purtând apărători de metal zimţat fiind arme în sine, aproape lovind alt muşteriu:

„Cred c-ar fi bine să mergem să ne odihnim. Dacă acea capelă binecuvântată pe care o căutaţi se află în munţi atunci va fi un drum lung. Cu toate că nu ştiu ce credeţi că veţi găsi la un pitic mumificat de secole. Dar oricum vom avea nevoie de odihnă."

Cam în acelaşi timp când cei trei urcau scările la camerele lor noaptea începea să se lase peste orăşel.

Momentul aşteptat vrăjitorul demonic.

Un prim val de luptători se apropia de periferia oraşului, încă ascunşi de pădure. Exploratori grypizi, trupe uşoare purtând talismane ce-i camunflau făcându-i aproape invizibili. Coordonând atacul asupra pazei orăşelului.

În spatele lor veneau trupe de ktori şi grypizi care ţineau în frâu căpcăuni cu braţe musculoase, colţi lungi şi acoperiţi de blană scurtă, negricioasă. Aliaţii locali erau pe flancuri purtând arme primitive dar controlaţi de către păstori, fiinţe venite din îngheţatul oraş Nyssar, puterile psihice ale păstorilor depăşeau până şi pe cele a demonilor obişnuiţi. Stăpânul său îi dăduse aceşti aliaţi ciudaţi care se ţineau departe de ceilalţi şi până în acel moment îndepliniseră ordinele niwuhului fără zăbavă dar acesta nu avea încredere completă în fiinţele acoperite de robele ponosite, purtând toiege ce se terminau cu cristale îngheţate. Nu de altceva dar nu se lăsau înfricoşaţi în prezenţa demonilor şi a creaturilor lor.

La urmă venea un grup de războinici ciudaţi, campioni a Zeilor Distrugerii. Aceştia erau fiinţe cu un singur scop, să lupte. Cu toţii fuseseră transformaţi de-a lungul timpului de către puterile pe care le serveau. Quambul, centaur odată, acum servea furia şi o armură organică crescuse pe el. Halarsi demonul înfometat a căror practici îi

dezgustau şi pe unii demoni. Morahai Mistuitorul a cărui putere ardea orice şi Zahlanir Rev vrăjitorul elf exilat care se alăturase demonilor după ce măcelărise un oraş întreg de elfi pentru a-i supune la experimente magice. Ei formau nucleul forței de atac.

Planul de atac al demonului era extrem de simplu. Cum oraşul n-avea ziduri cele câteva turnuri de observare fură repede capturate şi ocupanții măcelăriți în tăcere de trupele uşoare.

Ținta atacului, din punctul de vedere al aliaților locali, barbari a stepelor şi tâlhari, era distrugerea fortăreței oraşului, locul unde se retrăgeau locuitorii în caz de pericol. Pentru demon cetățuia reprezenta doar o țintă strategică, acolo se aflau majoritatea trupelor de soldați care ar fi putut opune rezistență.

Aşa că, odată ajunşi la marginea oraşului, campionii, însoțiți de grypizi şi ktori, se teleportă magic direct în inima fortăreței.

Mai exact în grajduri, în arena de exerciții. Unde era loc destul pentru întreaga trupă. Şi după aceea se mişcară rapid. Doi grăjdari, mai nenorocoşi, fură ucişi în tăcere de sulițe scurte aruncate de ktori. Restul căzură ucişi de vraja morții aruncată de Zahlanir Rev, vrajă prin care vrăjitorul elf strânse putere, canalizând-o într-un talisman pentru a o folosi la altă vrajă.

Trupa năvăli afară, în fortăreață, gata de masacru.

Şi masacru făcură. Morahai Mistuitorul ridică mâiniile şi fascicule de energie arzândă se plimbară de-a lungul curții şi zidurilor. Ucigând apărătorii, distrugând armele grele şi turnurile de pază. Tot ce intra sub fasciculele distrugătoare era pulverizat. Un soldat privi mirat cum jumătate din tovarăşul său de arme dispăru lăsând cealaltă jumătate să lunece moale, şi fără viață, la pământ.

Restul trupei nu stătea degeaba, ktorii năvăliră în barăci prinzându-i pe nepregătite pe puținii soldați ce se aflau acolo, oamenii nu erau pe măsura infanteriei grele ktor şi fură măcelăriți ca nişte animale. Kal'Thun îşi conduse grypizii la atac asupra verilor lor ce formau nucleul apărătorilor cetățuii şi locuiau în alte barăci decât oamenii şi piticii. Soldații grypizii se trezeau greu dar odată treziți erau imediat gata de luptă. Şi luptau cu curaj tăiind în atacatorii neaşteptați care le căzuseră pe cap.

Un soldat demon se aruncă peste santinelele buimăcite ce apărau camerele de arme. Ghearele îi rupseră în bucăți pe primii doi. Celorlalți

le fu de ajuns să vadă forma monstruasă şi sângele zburând, o luară la fugă. Ca să completeze dezastrul Zahlanir Rev folosi energia adunată ca să arunce o vrajă ce cutremură întreaga cetățuie. Ziduri interioare se prăbuşiră, tavanuri cedară striviind atacatori şi apărători fără nici o diferență. Dar vrăjitorului elf puțin îi păsa, carnagiul şi distrugerea erau lumea lui, plăcerea lui.

****

Şi la periferie lupta începuse. Sau mai bine zis masacrul începuse. Căpcăunii intraseră în case smulgându-i din visare pe locuitori şi rupându-i în bucăți. La propriu. Un căpcăun se jucă cu un tânăr pitic înfricoşat, îl lăsa să fugă în grădină şi apoi sărea înaintea lui îndreptându-l în altă direcție. Se juca cu el la fel cum o pisică se joacă cu şoarecele. Când se plictisi îi reteză capul c-o singură lovitură.

Aliații locali se revărsaseră pe străzile strâmte ucigând locuitorii, în urma lor o ceată ktori cu lănci de foc ucideau din plăcere, dar sub conducerea puternicelor ființe din Nyssar a căror minți îi căutau pe cei marcați de lordul demon ca şi pradă. Niwuhul demon îi urma cu câteva gărzi personale, bestii demonice mutante, creaturi de luptă cu inteligență animalică dar cu puteri deosebite care erau atât de transformate de către deitățiile lor încât nici nu mai puteau fi recunoscute.

Străfulgerări luminoase marcau armele de energie împrăştiind moarte şi distrugere.

Un om, liderul călăreților din stepă se apropie cu frică de niwuh, privind mereu la gărzile demonice ce-l înconjurau, luminile ciudate ce le sclipeau în ochi, tentaculele terminându-se în lame, energiile vizibile ce li se scurgeau prin piele. Toate acestea îl înfricoşau dar încerca să se arate nonşalant:

„Stăpâne, clăreții mei vor să intre în luptă, le este frică că-şi vor pierde partea de pradă.”

Vrăjitorul demon îl privi cu ochi arăzători, făcându-l să se dea repede înapoi. Dar spatele său se lovi de brațul lamă a unei bestii demonice.

„Veți face ce vă spun eu sau vă voi jupui personal pe toți. Ai înțeles micuțule om?”

Barbarul tremura deja de frică, chiar şi un şef de trib încercat ca el îşi pierdea spiritul în faţa forţei magice ce emana din demon. Şi văzuse ce se întâmpla cu cei care-l înfruntau pe niwuh.

„Da stăpâne. Vom aştepta."

„Mă bucur să văd că eşti folositor. Acum pleacă." Se întoarse către un clarvăzător nyssar „Unde sunt ţintele noastre?"

Clarvăzătorul îşi extinse simţurile dar marea psihică ce se dezlănţuise odată ce locuitorii intraseră în panică îl bruia.

„Nu-i pot găsi încă, nu-şi folosesc  puterile"

„Găseşte-i. Nu vreau să-mi scape!"

****

În interiorul oraşului măcelul continua. Apărătorii, buimăciţi de somn şi cu puţine arme, nu puteau face faţă unui atac organizat. Dacă ar fi fost pregătiţi şi pe câmp deschis ar fi avut avantajul numărului. Aşa, în oraş, erau prinşi în grupuleţe mici şi măcelăriţi.

Aranchosinii, care trăiau separat lângă fermele lor auziră zgomotele atacului şi se pregătiseră de luptă.

Acum se mişcau, apropiindu-se de oraş în ordine de luptă, pe cât se putea numi o ordine de luptă la fiinţe care arătau ca nişte paianjeni gigantici cu trăsături foarte vagi de umanoizi în partea superioară a corpului. Se înarmaseră în grabă cu suliţe, coase şi braţe-lamă care erau foarte folosite de ei în luptă.  Şi arcurile lor complicate, foloseau patru membre ca să tragă cu ele dar săgeata lor opreau un căpcăun.

Clarvăzătorul nyssar văzu arachosinii pregătindu-se să intervină şi raportă vrăjitorului demon. Care trimise ordin călăreţilor barbari. Dacă doreau să lupte acum aveau şansa să arate ce pot.

Lui nu-i păsa. Ţinta lor adevărată era alta.

Cei trei aventurieri fuseseră în picioare imediat ce începuse atacul. Kal'Natal simţise atacul în ultimul moment şi după ce ţinuseră o scurtă discuţie stăteau în sala mare a hanului. Bătrânul grypid ştia că nu este vorba de-un raid a răufăcătorilor care bântuiau ţinutul sau a oamenilor nomazi care prădau fermele în sezoanele când vânatul nu le ajungea.

„Ce facem?” întrebă tânărul nerăbdător să intre în luptă.

„Ar trebui să mergem la cetățuie. Acolo se vor strânge trupele regulate şi acolo va fi şi comandantul oraşului.” spuse Marod.

„Nu cred că mai putem face ceva acolo. Priveşte, este în flăcări.” Spuse grypidul „Mai bine îi ajutăm pe localnici să scape în păduri, măcar acolo vor avea o şansă de supraviețuire.”

„Ne despărțim sau lovim împreună” Marod săltă lama lată pe umeri şi potrivi cu cealaltă mână o bardă grea la brâu.

„Mergem împreună. Amenințarea apasă asupra noastră şi nu vreau s-o înfruntăm despărțiți, oferindu-le duşmanilor o pradă uşoară.”

Primele victime ae trioului de aventuriei fură doi căpcăuni care sfărmaseră localnicii şi căutau să omoare câți mai mulți, chiar dacă erau femei, bătrâni sau copii. Grypidul aruncă o vrajă de orbire peste ei, Marod îl atăcă cu lama pe unul retezându-i capul, în timp ce Misticul îl reduse pe celălalt la o grămadă de oase cu-n singur trăznet ce fu eliberat din vârful toiagului său.

Întreaga acțiune nu durase mai mult de câteva momente.

Fortăreața era distrusă. Nimic nu mai rămăsese din ea. Morohai continua să trimită torente de distrugere peste cei ce încercau să mai lupte, o mică ceată de călăreți vru să şarşeze peste el dar războinicul doar coborî brațele şi îi tăie în bucăți.

Soldații rămaşi în viață se strânseră în jurul comandantului lor, unde un demon îi prinse la înghesuială rupând măruntaiele unui nobil şi trimise bolți de foc în ei. Rahel, comandantul gărzilor, împreună cu alt soldat se luptau cu un orlok. Creatura cu patru brațe, corp umanoid, piele de culoare maro şi cap de reptilă fără ochi intrase prea mult între apărători. Rahel îl străpunse cu spada în gât în timp ce soldatul îl pătrunse cu lancea.

Orlokul nu muri imediat şi tăie cu lamele lungi, Rahel se feri lăsând arma în creatură, în schimb apucă o suliță lungă de pe jos şi-l lovi în burtă. Lama intră cu greu prin pielea tare dar o rupse, vârful pătrunzând în stomac.

Bucuria le fu de scurtă durată, campionul centaur năvăli peste ei urmat de ktori. Şi se apucă să-i omoare pe îndelete.

*****

Vrăjitorul demon îşi conducea trupa după Kal'Natal. Care în sfârşit fusese detectat.

Pe drum omorâră orăşeni care încercau să se refugieze în afara oraşului. Prea puţini dintre locuitorii înfricoşaţi ştiau că-n exterior cavaleria barbară îi bătea pe arachosini şi urmăreau fugarii ucigând-i pe cei pe care nuţi înlănţuiau luându-i prizonieri.

Căpcăunul Gronk, şeful atacatorilor căpcăuni, ceea ce însemna că era cel mai mare şi mai sângeros, îl stâlcea pe-un orăşean de nu mai rămăsese decât o masă sângerie când îl văzu pe Mardor cu securea apărând direct în faţa sa. Gronk lăsă să-i scape un răget de furie şi se repezi la el aruncând corpul omului la o parte.

Dar războinicul se mişca rapid pe aleiile strâmte şi căpcăunul îl pierdu din vedere.

Lăsă să-i scape un urlet furios şi se uită în jur. Când Kal'Natal apăru în faţa lui de sub invizibilitate pe-o stradă mai largă.

„Cine îţi dă ordine bestie? Răspunde!" îi strigă grypidul

Un hohot gutural de râs a fost singurul răspuns.

„Gronk striveşte!" urlă căpcăunul ridicând măciuca deasupra capului

Grypidul lansă un bolas, lanţul se strînse în jurul picioarelor căpcăunului şi acesta se împiedecă, căzând cât era de mare cu o bufnitură.

„Misticule! Leagă-l! Vreau să-l interoghez."

Tânărul rosti vraja cu rapiditate şi-l indică pe Gronk. Funii energetice apărură în jurul căpcăunului înlănţuindu-l bine. Degeaba încerca creatura să se eliberze, nu avea nici o şansă împotriva magiei.

„Acum. Să încercăm din nou bestie. Spunde-mi cine este în spatele atacului" izbucni Kal'Natal

Gronk încercă să scape din nou dar la comanda Misticului funiile îl strânseră şi mai tare.

„Degeaba încerci să scapi, magia mea te poate ține până ți se termină zilele.”

Grypidul îl atinse pe Gronk trimițând un val de durere.

„Spunne-mi ce vreau să ştiu sau vei simți şi mai multă durere.”

Văzând că bestia rezistă Kal'Natal îl arse din nou dar cu mult mai multă furie, menținând contactul până Gronk începu să urle:

„Spun. Spun. Nu mai vreau durere. Spun.”

Dar înainte să poate dezvălui ceva o săgeată de lumină roşie îi trecu prin cap lăsând în urmă o gaură.

Toți trei săriră în formație de luptă.

Din capătul străzii niwuhul venea însoțit de garda sa şi de Kal'Thun:

„Kal'Natal, cineva vrea să-ți spună ceva.” Strigă el, arătând-ul pe Kal'Thun

Bătrânul grypid privi atent, îl recunoscu imediat pe cel pe care cu mulți ani în urmă îl alungase din  teritoriile grypizilor.

„Trădătorul de Kal'Thun. Din ce groapă de gunoi l-ai scos Quardzuhul?”

Demonul vrăjitor fu surprins, nu ştia de unde îi ştia grypidul numele său adevărat, foarte puține ființe îl cunoşteau. Şi erau încă în viață.

Kal'Thun nu-i dădu timp să gândească şi eliberă un proiectil orbitor de energie, țintindu-l pe Kal'Natal. Noroc că acesta ridicase un perete magic care reflectă energia. Misticul acționă aproape fără să gândească, bestiile demonice aveau numărul şi puterea de partea lor iar prietenii lui aveau nevoie de timp să se desfăşoare. De aceea scotoci rapid în taşca sa şi aruncă o piatră strălucitoare în fața atacatorilor.

Piatra se transforma în aer, devenea tot mai mare, căpăta contururi clare, până ce deveni un gigant de piatră de aproape cinci metri înălțime care îl prinse cu brațul de piatră de gât pe primul războinic demon aruncându-l printr-un perete. Apucă şi-un grypid trimițându-l în aer, în zbor peste clădiri.

Cum gigantul de piatră acoperea aproape întreaga stradă, Mardor sări pe acoperişul casei apropiate şi o luă la fugă către duşmani cu securea în mână. Kal'Natal chemă ajutoare cu o mişcare a ghearelor,

un scorpion gigant se materializă pe acoperişul de partea cealaltă a străzii, cea opusă pe unde fugea Mardor.

Scorpionul îl prinse pe-un grypid tânăr, avântat, care o luase în fața celorlalți, în cleşti strivindu-l cu uşurință.

Chiar dacă niwuhul era pregătit de luptă nu se aşteptase la repeziciunea acțiunilor inamicilor săi. Şi mai ales la apariția creaturii de piatră care îi doborâse deja patru gărzi de corp şi reflecta forțele magice aruncate înspre ea.

Misticul trimise un baraj de proiectile albăstrui pe lângă gigant lovindu un grypid, explodându-l în zeci de bucăți. Şi apoi chemă în ajutor un familiar, un câine-leu mistic care se aruncă ca o stafie printre atacatori muuşcând şi rupând cu ghearele.

Lama exploratorului grypid, care se strecurase cu iscusință pe alei, trecu prin locul unde Misticul fusese doar cu un moment mai devreme, acesta devenise o fantomă şi trecuse în spatele grypidului. Căpătă din nou substanță şi-l distruse pe atacator cu-n trăznet întunecat.

Niwuhul folosise timpul ca să arunce o vrajă puternică, ar fi trebuit să-i paralizeze pe aventurieri, era o magie a haosului care venea cu puterea unei tornade. Dar spre uimirea sa vraja fu spulberată de ceva ca o pală de forță ce provenea de la Mistic.

Şi acesta nici măcar nu chemase magia, aceasta îi venise singură în ajutor de parcă ar fi posedat inteligență.

Un păstor nyssar se lupta cu Mardor, securea războinicului cu patru brațe avea lamă magică şi o mânuia cu îndemânare, dar toiagul mânuit de păstor părea să fie peste tot interceptând atacurile.

Doi ktori intervenirā, punându-seîntre păstor şi războinic, fură rapid tăiați de secure. Păstorul se enervă, nu dorea ca alții să-l deranjeze în luptă, mai mult îl încurcau decât îl ajutau. Folosind telekinezia aruncă restul trupelor de pe acoperiş. După care trecu la un atac fulgerător, viteza sa era fantastică şi Mardor era greu încercat să-i facă față.

Kal'Natal îl ucisese, cu ajutorul magiei, pe Kal'Thun, acesta nu fusese pe măsura bătrânului vrăjitor grypid.

În acelaşi timp niwuhul distrusese câinele-leu cu un şuvoi de foc demonic. Apărătorul Misticului se dematerializă.

Ktori, înarmați greu, conduşi de-un gardian demonic apărură în spatele aventurierilor. Misticul folosi o magie instinctivă, vârtejul de

lame astrale apăru în mijlocul lor tăiind şi măcelărind, orpiindu-i pe loc. Aduse şi o bestie fantomă în ajutor, aceasta urma să-i încurce şi mai mult. Poate gardianul demoni ar fi putut să o distrugă dr fusese prins în plin de vârtejul lamelor astrale şi se trăsese la o parte, ktorii trebuiau să lupte singuri înpotriva muntelui de bestie fantomă care când era, când nu era.

Marod îşi găsi sfârşitul când toiagul cu vârf încărcat de energie îi trecu prin gât, păstorul îşi folosise forța psihică ca să-l imobilizeze pentru câteva momente, destul ca să-l omoare.

Kal'Natal arunca sfere de gheață şi vrăji de imobilizare dar îşi dădea seama că nu puteau rezista atâtor atacatori. Presiunea niwuhului nu-i lăsa să se transporte cu ajutorul magiei iar mulțimea atacatorilor îi înconjuraseră. Şi erau bestii demonice de luptă pe care nu le putea opri cu uşurință. Oricât de puternic ar fi fost. Plus erau păstorii nyssari care se ținuseră departe şi nu-i atacaseră direct pe Mistic sau grypid, dar le simțea puterea.

Dar de ce nu-i atacaseră direct. Un singur lucru ştia, nu-l putea lăsa pe tânăr să cadă în mâiniile demonilor. Bătrânul era sigur că pe el îl vroiau.

Ştia o singură soluție prin care putea fi sigur că Misticul va fi în siguranță.

O transmise Misticului prin cod secret de anumite semne magice. Nu era nevoie să fie telepat ca să-şi dea seama că acesta nu era de acord, nu avea însă altă alegere. Călătorul îi dăduse ordine directe, trebuia să-l asculte pe Kal'Natal.

Misticul lansă fără efort o suliță de forță pură ce dezintegră o creatură demonică. Şi sparse un perete cu-n pumn de magie concentrată pe care după aceea îl întoarse spre niwuh.

Surprins vrăjitorul demon se trezi împins în spate de puterea magiei. Momentan simți frică, dar se stăpâni repede şi-şi întări scutul. În acelaşi timp chemându-i pe ceilalți campioni rămaşi în viață în ajutor.

Grypizii se strânseseră şi-l doborau pe gigantul magic de piatră, bucată cu bucată. Taşca Misticului produse altă armă, sceptru magic ce eliberă moarte ca un val de energie ucigând ktori şi grypizi grămadă, efectul asupra creaturilor demonice fu neglijabil.

„Acum!" strigă Kal'Natal la Mistic

Şi, la chemarea Misticului, negură de nepătruns se lăsă peste toţi. Ascunzându-i pe aventurieri.

Misticul se întoarse, învelindu-se într-un câmp de forţă trecu prin perete punând o distanţă cât mai mare între el şi atacatori.

Kal'Natal se mişcă repede în negură omorând o gardă demonică dezorientată. Vroia să ajungă la niwuh dar un nyssar apăru în faţa sa cu magie înconjurându-l într-un nimb ce respinse vraja bătrânului vrăjitor grypid şi-l aruncă în spate.

Unde fu lovit de şuvoiul mistuitor a lui Morahai, acesta ajunsese împrună cu alţii ce atacaseră fortăreaţa în ajutorul niwuhului. Trecând de scutul bătrânului grypid îi arse corpul.

Cum scorpionul fusese ucis doar bestia fantomă mai rămăsese să lupte şi ea fu distrusă de gărzile demonice. Vârtejul de lame astrale se dispersă, făcuse oricum destule victime.

Misticul continua să fugă trecând prin case ca şi cum nu ar fi fost. Simţea ceva ciudat, o magie puternică, strângându-se în jurul său şi îşi acceleră cu magie viteza. Se mişca atât de repede încât un jefuitor uman nici nu-şi dădu seama când trecu pe lângă el şi îi tăie gâtul. Mai ucise un căpcăun în trecere cu proiectile de forţă.

Ajunse la marginea oraşului. Cu coada ochiului văzu o figură stând pe-un acoperiş. Un nyssar ascuns sub mantie şi glugă îl privea direct, ca şi cum l-ar fi analizat. De ce nu îl ataca. Alţi călăreţi barbari se apropiau de Mistic, aceştia clar cu intenţii mai războinice, urlau şi fluturau armele în aer.

Tânărul se pregăti să-i întâmpine.

Kal'Natal nu era mort. Şuvoiul îi arsese partea inferioară a corpului dar nu îl ucisese de tot, vrăjile puternice cu care se acoperise de-a lungul deceniilor încă îl ţineau în viaţă.

Negura fusese risipită de niwuh şi demonii se strânseră în jurul grypidului.

„Zilele îţi sunt numărate bătrânule, de fapt cred că s-au terminat" râse vrăjitorul demonic „Şi după ce termin cu tine am să-ţi prind protejatul."

„Până acum a ajuns departe iar în curând va fi înafara puterilor tale" reuşi să spună Kal'Natal între două spasme.

„Te înşeli bătrâne, nu va ajunge prea departe. Sunt călăreți peste tot şi trupele mele îl vor urmări oriunde s-ar duce. Iar stăpânul meu nu-l va lăsa să părăsească această lume."

Kal'Natal se mulțumi să tacă, îşi adunase ultimele puteri rămase şi trasă un singur simbol magic ce declanşa o vrajă înscrisă în corpul său.

Suflul exploziei îi împrăştie pe inamici în toate părțile.

Dezgustat, niwuhul îl ajută pe vrăjitorul elf, care rămăsese în viață, să se ridice. Morahai murise sub suflul explozie, la fel şi o parte a gărzilor sale demonice.

Vrăjitorul grypid îi scăpase prin moate, ar fi dorit să-l țină în viață ca să-l poată tortura în voie. Acum trebuia să se mulțumească cu tânărul care-l interesa atît de mult pe stăpânul său. Puterea sa deja îl căuta, îşi extindea vederea magică ca să cuprindă întreg oraşul.

Îşi dădu seama că păstorii din Nyssar dispăruseră, nu avusese încredere în ei dar îl serveau pe stăpânul său.

*****

În afara oraşului călăreții muriseră repede, proiectile sau trăznete din toiagul Misticului îi ucisesera pe capete. Unul reuşi să ajungă lângă el dar o lamă de forță rotiindu-se rapid îl despică în două omorându-l instantaneu.

Misticul se întoarse către oraş, ființa din Nyssar era tot acolo, ochi strălucitori privindu-l. Ochii Misticului se aprinseră, lupta descătuşase energii interioare în el. Energii de care Călătorul îi spusese că se vor trezi odată la viață. Acum părea că se zvârcoleau în el fără control. Ființa înghețului păru să le recunoască. Şi înclină capul de parcă ar fi aprobat.

Liber să acționeze Misticul scoase o mică sferă frumos lucrată cu cristale roşii ce împrăştiau o lumină proprie, simțea puterea enormă care încerca să-l blocheze, aşa că rosti repede cuvintele străvechi care treziră sfera.

Vrăjitorul demon se teleportă chiar lângă marginea oraşului şi-l văzu pe Mistic. Ridică gheara gata să-l lovească pe tânăr cu puterile haosului. Acum era sigur că-l va prinde.

Misticul roti părțile sferei şi-un vârtej de energie se formă deasupra lui, trăgându-l înăuntru în un şuvoi de lumină. După care vârtejul dispăru la fel de repede precum se formase.

În capul niwuhului vocea stăpânului său se auzi clar:

„Sunt foarte displăcut de performanța ta” Şi negura se lăsă peste niwuh luându-l cu ea.

Ființa din Nyssar ridică piatra albă ce-o purta la gât şi vorbi în ea:

„L-am găsit. Şi puterea e acolo. Am simțit-o”

De la celălalt capăt, de pe o lume a înghețului veşnic o putere se mişcă făcând munții să se cutremure:

„Foarte bine. Acum că ştim unde că are puterea şi că s-a trezit o vom lăsa să se dezvolte. Întoarceți-vă acasă.”

Portalul îl lăsase pe Mistic în siguranță, în inima unei fortărețe a Legiunii. În inima sa ştia că Kal'Natal era mort, şi în acea clipă se jură că-l va răzbuna. Simțise puterea demonică care încercase să-l oprească. Avea să şi-o amintească când venea timpul. Şi atunci orice demon ar fi fost urma să simtă la rândul lui cum este să mori.

***DIN***

# *SAGA MISTICULUI*

*fac parte urmatoarele povestiri*

***Gasirea***

***Nasterea Legendei***

***Moartea lui Kal'Natal***

***Feya – Lumea Inchisoare -***

***Coroana Gheturilor***

***Razbunarea***